

Nechat rozkvést nový život

(Doba velikonoční / Doba během přípravy na první svaté přijímání)

Potřebujeme si připravit

Květinovou cibulku pro všechny zúčastněné.

Zahájení

VHODNÁ PÍSNÍČKA – Přijď, Duchu svatý, k nám (K 144)

Přivítání a úvod

KNĚZ – KATECHETA: Srdečně vítám všechny, kteří jsme se tu dnes shromáždili, zvláště děti, které v tomto roce přistoupí poprvé k prvnímu svatému přijímání, jejich rodiče, prarodiče i sourozence.

Květinová cibulka v našich rukou nám připomíná, že v našem životě nezůstává nic tak, jak to bylo. Život se musí neustále měnit a obnovovat. Děti se začínají připravovat na své první svaté přijímání; pro ně i pro jejich rodiny začíná něco nového. Ale i pro nás všechny začíná něco nového. Všichni chceme těmto dětem pomáhat, aby se život, který jim Bůh daroval ve křtu, mohl rozvíjet. Začněme tedy stejně jako při křtu tento společně strávený čas znamením kříže: Ve jménu Otce... Bůh, který nám chce skrze Ježíše Krista darovat kvetoucí život, ať je s námi nyní i ve všech nadcházejících dnech.

Vyznání hříchů / Kyrie

KNĚZ – KATECHETA: Ježíši Kriste, ty jsi přišel, abys nám přinesl život v plnosti. Naplň nás i tyto děti svou láskou a silou.

Všichni: Pane, smiluj se!

1. DÍTĚ: Ježíši Kriste, ve křtu jsi nám daroval nový život. Dej, ať v nás může tento tvůj dar rozkvést.

Všichni: Pane, smiluj se!

2. DÍTĚ: Ježíši Kriste, ty jsi vstal z mrtvých. Díky tobě víme, že nám smrt náš život nesebere, ale že ty sám ho proměníš.

Všichni: Pane, smiluj se!

KNĚZ – KATECHETA: Ježíši Kriste, ty jsi nás zde shromáždil, protože nás miluješ. Přijmi od nás všechno, co nás tíží, a daruj nám nový život.

VHODNÁ PÍSNÍČKA

Ordinárium IV. – Pane, náš Bože, smiluj se nad námi (ZH 424)

Rozhovor

VYPRAVĚČ: Spokojená květinová cibulka si hověla ve své ochranné slupce. Jednoho dne ji vzal do ruky zahradník a řekl:

ZAHRADNÍK: Je čas, abys ožila a ukázala, co v tobě je! Zasadím tě, a uvidíme...

CIBULKA: Nech mě na pokoji! Mně je tady ve slupce dobře. Nechci, abys mne strkal do té špíny, co je v zemi na záhonu!

ZAHRADNÍK: V tomhle čistém a útulném místě nemůžeš ukázat, jaká opravdu jsi a co v tobě je. Musíš se proměnit a poznat opravdový život – a to nejde jinde než v tmavé a vlhké zemi.

CIBULKA: Ale já se nechci měnit! Já vím, co mám. Chápeš, co by se mohlo stát?

ZAHRADNÍK: Musíš ukázat, co v tobě je. Jenom když podstoupíš změnu a vyjdeš sama ze sebe, poznáš kvetoucí život.

CIBULKA: A co se stane, když chci zůstat tam, kde jsem teď?

ZAHRADNÍK: Bude z tebe vyschlá a mrtvá cibule a nikdy nepoznáš cenný život, který v sobě máš. Musíš se odhodlat žít, nebo v tobě všechny síly odumřou. Jen buď odvázná! Začni žít nový život, který v tobě klíčí a chce tě ovládnout.

CIBULKA: Ale když mne zahrabeš, tak v té tmavé zemi umřu!

ZAHRADNÍK: Kdo tu mluví o umírání? Ty máš strach o svůj život, a kvůli tomu vidíš jen jednu stranu věci. Neumřeš, jen se proměníš. Vzdáš se sice své staré podoby, ale zato vyrosteš a staneš se tím, čím skutečně jsi.

CIBULKA: Stanu se tím, čím opravdu jsem... A co to znamená? Já jsem přece opravdová cibulka, jedinečná květinová cibulka!

ZAHRADNÍK: Žít, to znamená měnit se, rozvíjet se, dospívat a dozrávat. Podoba, jakou máš teď, není úplná. Vězí v tobě daleko víc! Hluboko v tobě dřímají ukryté síly, které chceme probudit k životu. Jedině když nyní přijmeš nový život, čeká tě kvetoucí budoucnost.

CIBULKA: Ale proč mne kvůli tomu chceš strkat do té tmavé a špinavé země? Copak moje životní síly nemohou probudit sluneční paprsky?

ZAHRADNÍK: Nikdo nemůže žít bez slunce, ale temnota je pro život také důležitá. Kdo by chtěl být ušetřen temných hodin, kdo by nechtěl sám sebe vydat a sám sebe zapřít, ten k opravdovému životu nedorazí. Něco, co se ti dneska zdá nepohodlné, co tě zraňuje a zdá se být tvým neštěstím, to se zítra může obrátit ve tvůj prospěch. Kdo chce najít dobrý a naplněný život, ten musí něco ztratit, něčeho se zříci a hledat usilovně něco nového.

CIBULKA: Copak můžu zjistit, co ve mně je, jenom v temných časech?

ZAHRADNÍK: K tvému životu patří světlé i temné hodiny, dny a noci. Jenom když prožiješ obojí, můžeš objevit to obrovské bohatství všeho, co v tobě je. Růst a rozvíjet se, to není vždycky lehké a pohodlné. Překážky a protivenství posilují a zkoušejí naše životní síly, které potřebujeme k tomu, abychom vyrostli.

VYPRAVĚČ: Poté, co zahradník domluvil, vyhloubil v záhonu jamku a cibulku do ní zasadil. Ještě na chvíli cibulka zahlédla paprsek světla, ale hned nato se kolem ní udělala naprostá tma. Dlouhý a obtížný čas růstu začal. Ve své zdánlivě bezvýhodné situaci cibulka tiše reptala.

CIBULKA: Ted' už se mnou bude brzo konec. Mohlo to být takové krásné, ale ted' můj život skončí v černé zemi.

VYPRAVĚČ: Cibulka se zvolna proměňovala. Byla celá svraštělá, ale všimla si...

CIBULKA: Hluboko ve mně něco kličí a mění se. Cítím v sobě život, který vypadá úplně nově a jinak!

VYPRAVĚČ: Po dlouhých ponurých dnech cibulkou náhle projela prudká bolest. Bylo to, jako by její srdce prorazilo kopí. Ta rána byla branou k novému životu. První výhonek protrhl cibulovou slupku a vyrazil ze země. Hlubokou temnotu vystřídal jasné hřejivé světlo. Nový život byl vzrušující a krásný.

CIBULKA: Ted' už můžu růst a rozvíjet se. To, co po celou dobu se uprostřed mne rodilo, je konečně venku. Nyní rozumím tomu, co tím vším zahradník myslel, když říkal, že život znamená rozvíjení se, dospívání a změnu.

ZAHRADNÍK: Když jsi protrhla svou starou slupku, odhalila jsi svůj vlastní život. Růst znamená učinit důležitým to, co přivádí tvé opravdové bytí k rozkvětu.

VYPRAVĚČ: Sluneční paprsky něžně hladily světlezelený výhonek, který se cítil báječně a rostl pod něžnými doteky slunce. To ho pomaličku vytahovalo nahoru. Časem výhonek na horním konci zesílil. Poupata už byla jasně viditelná.

ZAHRADNÍK: Ještě pořád žiješ jen sama pro sebe a soustředíš všechnu sílu na rozvíjení sebe sama. Když se poupata rozvinou a ukážeš okvětní lístky slunci, motýlům, větru a dešti, pak jsi dorostla k novému životu. Až úplně dospěješ, budeš nabízet své barvy, vůni a radost ze života někomu dalšímu. Díky tvému květu bude svět více plný života a barev.

CIBULKA: Cítím v sobě sílu, která mne žene k růstu. Když se moje poupata otevrou a rozkvetu, bude jasné, jak jedinečná jsem.

ZAHRADNÍK: Není to jednoduché, když mají poupata rozkvést! Ale když dojdeš až ke kvetoucímu životu, budou všechny bolesti růstu zapomenuty.

VYPRAVĚČ: Pomalu a opatrně otvírala květina své pestré a bohaté okvětní lístky. V teplém světle se zatřpytily tisíce barvami. Cibulku zaplavil neznámý pocit štěstí a poprvé se cítila úplně svobodná, lehká jako světlo a těžká jako země. Cítila, že nebe, země, světlo a tma jsou velké skutečnosti, které patří k sobě.

Evangelium

Jan 21,1-14 (Ježíš se zjevuje u Tiberiadského jezera), Mk 16,1-8a (Zjevení andělů u prázdného hrobu), nebo Jan 15,1-8 (Pravý vinný kmen).

VHODNÁ PÍSNÍČKA – Chvalte Hospodina (K 15), nebo Effatha (K 78)

Zamyšlení

Smrt je smrt. Smrtí všechno pomíjí! Hrob a náhrobní kámen zpečetují smrt – a to si myslí i mnoho Ježíšových přátel, křesťanů. Velikonoce nám ukazují, že smrt není konec, ale začátek nového života. Velikonoce nám neříkají, že po smrti nás čeká úplně jiný život. Velikonoce nás učí, že smrt se skrývá už v životě. Život se proměňuje a začíná úplně znova...

Velikonoce znamenají, že vstáváme ze smrti k novému životu. Lidé opouštějí hroby svého strachu a beznaděje, svých falešných jistot a pohodlnosti, svých předsudků a obav. Velikonoce znamenají, že lidé dostávají novou naději, začínají znovu žít, růst a objevovat, co v nich věží.

Pro nás mohou velikonoce znamenat, že každou neděli začneme slavit jako opravdové, i když malé velikonoce. Můžeme zažívat velikonoce, když přijmeme, že Bůh nám daruje nové začátky a šance a tvoří z našich životů něco dobrého a krásného.

Skrze Ježíše nám Bůh chce darovat naplněný a radostný život a kvetoucí budoucnost. Začneme se těšit na nové začátky, na nový život, ale i na to, co prověří naše životní síly a může nám připadat trochu omezující a nepohodlné. Jen ten, kdo se zapře a něco opustí, zakusí nový život, může se změnit a naplněné bytí proměnit v kvetoucí budoucnost.

Přímluvy

KNĚZ NEBO KATECHETA: Všechno, co žije, má svůj původ v Bohu. Prosme tedy tohoto dárce života:

MATKA: Prosíme za děti, které se připravují na první svaté přijímání. Naplň je radostí a chutí přijmout nový život.

Požehnej, Bože, nám všem!

KATECHETA: Prosíme za všechny rodiče, kteří spolu se svými dětmi chtějí nastoupit novou cestu k tobě i k sobě navzájem. Otevři jejich srdce a smysly pro tvou blízkost a lásku. Pomož jim, aby pomáhali rozvíjet životy svých dětí, které jim Bůh ve křtu daroval.

Požehnej, Bože, nám všem!

CHLAPEC: Prosíme za naše společenství, abychom všichni věřili v dobro v nás i ve všech ostatních a pomáhej nám, abychom rozvíjeli to, co jsi do nás vložil.

Požehnej, Bože, nám všem!

OTEC: Prosíme za všechny křesťany, kteří už nevnímají svou schopnost plně žít, a za všechny, které ochromuje pohodlnost a strach. Probud' je k novému životu a pomáhej jim, aby převzali zodpovědnost za svůj život.

Požehnej, Bože, nám všem!

STARŠÍ ČLOVĚK: Prosíme za všechny členy našeho společenství, kteří nás předešli na věčnost, a za všechny, kteří truchlí pro někoho blízkého. Daruj jim naději, důvěru a nový život.

Požehnej, Bože, nám všem!

KNĚZ NEBO KATECHETA: Požehnej, Bože, nám všem, kteří jsme se zde shromáždili, na cestě do budoucnosti. Prosíme o to skrze Ježíše Krista, který vstal z mrtvých a žije navěky. Amen.

(Podle Heriburg Laarmann: Bunt und schön ist unser Leben upravilo KS AP)